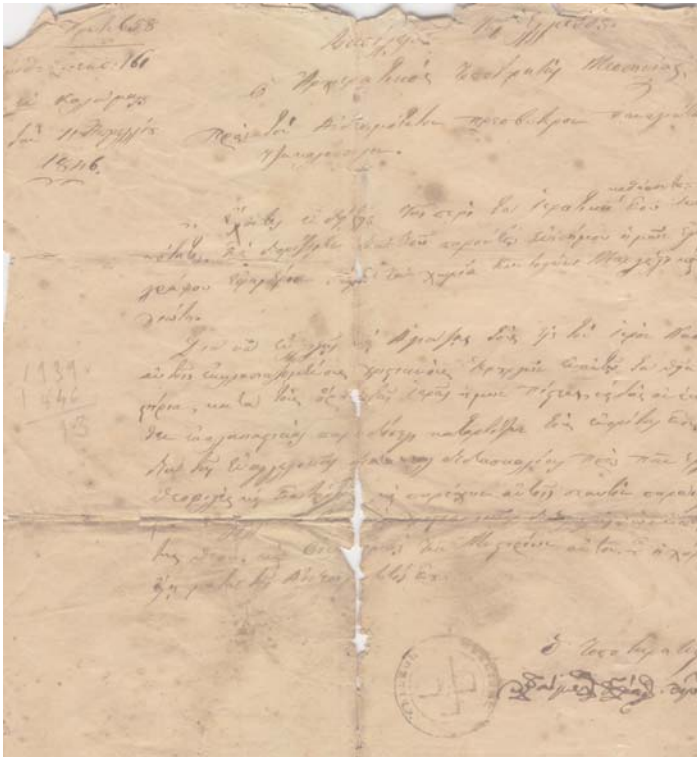

ΤΟ ΒΛΑΣΗ

Ένα ανεκτίμητο κειμήλιο

Το παραπάνω έγγραφο είναι ένα ανεκτίμητο κειμήλιο και βρίσκεται σήμερα στα χέρια του Νικόλαου Παπαδόπουλου από τους Αγίους Αποστόλους. Πρόκειται για έγγραφο με ημερομηνία 1846 και στέλνεται στον αγωνιστή της επανάστασης του 1821 παπα-Τσάκαλο ή Παναγιώτη Τζακαλόπουλο που τότε ήταν εφημέριος στα χωριά Κοντογόνι, Μαργέλη και Μηλιώτη. Το στέλνει ο Αρχιερατικός Τοποτηρητής Μεσσηνίας.

Ο υδατόπυργος στο Στρέφι

Ο υδατόπυργος της φωτογραφίας βρίσκεται στο χωριό Στρέφι. Είναι η δεξαμενή που δίνει ζωή στο χωριό. Είναι, όμως, και το σήμα κατατεθέν του χωριού αφού είναι ορατή από πολλά χιλιόμετρα.

Το γεφύρι μέσα στο χωριό της Στέρνας

Τυχερά τα χωριά της περιοχής μας που τα διασχίζει ποτάμι. Ένα τέτοιο χωριό είναι και η Στέρνα του διπλανού μας δήμου Αριστομένη. Στη φωτογραφία βλέπουμε τη θολωτή γέφυρα που βρίσκεται στο κέντρο του χωριού

Οι ενδυμασίες των κατοίκων των χωριών μας εκείνα τα χρόνια

Η ενδυμασία της τότε εποχής στα χωριά μας δεν έχει καμία σχέση με το σήμερα. Δεν υπήρχαν κουστουμιά ή πουκάμισα αγοραστά. Ό,τι φορούσαν, ήταν φτιαγμένο από το μαλλί των προβάτων τους. Οι άντρες φορούσαν τη φουστανέλα, το γιλέκο το τσόχινο με τα γαϊτάνια του, το πουκάμισο που ταίριαζε με τη φουστανέλα, το σελάχι, τις κάλτσες με τις γονατάρες, το ζουνάρι, πλεχτό από μαλλί, στη μέση και στο κεφάλι για τραγιάσκα φόραγαν το φέσι το κόκκινο. Οι γεροντότεροι, εκτός από τη φουστανέλα, φορούσαν και το μπιντούρι. Αυτό ήταν από προβατίσιο μαλλί, υφασμένο στον αργαλειό. Μόνο η κάπα ήταν από μαλλί γίδας, η «κοζιά». Η κάπα ήταν απαραίτητη για τους τσοπάνηδες, όταν έβρεχε και όταν κοιμόντουσαν με τα γιδοπρόβατα στην εξοχή. Το γιλέκο και τη φανέλα τα έπλεκαν οι γυναίκες με το βελόνι. Ήταν η καθημερινή στολή του άντρα. Το σακάκι δεν το ήξεραν. Ακόμα και γαμπρός δεν το φόραγε, από το φόβο της κοροϊδίας. Οι γυναίκες ύφαιναν στον αργαλειό το πανί και έφτιαχναν φουστάνια, μισοφούστανα για ζακέτες, περισκελίδες, πουκάμισα. Φορούσαν τη γνωστή σε όλους γιούρτα. Στον αργαλειό ύφαιναν και την ποδιά. Την έκαναν συνήθως κόκκινη και την κεντούσαν από τη μέση και κάτω με χρωματιστές κλωστές. Κάποιες γυναίκες του χωριού έπλεκαν και τις λεγόμενες μπελερίνες. Στο κεφάλι φορούσαν το μπαρέζι. Τα κορίτσια είχαν άσπρη τσεμπέρια ή μαντήλι κλαρωτό, συνήθως κιτρινωπό. Πολλές φορές οι γυναίκες έπλεκαν και σκουφάκι για τους άντρες τους. Απαγορευόταν η γυναίκα να κόψει τα μαλλιά της, τα δε φουστάνια κάλυπταν όλο το πόδι. Δεν ήθελε πολύ, για να τους βγει τ' όνομα.

Λυμπερόπουλος Γεώργιος: Σκοτώθηκε στον πρώτο Παγκόσμιο Πόλεμο

Στο πάνθεο των ηρώων της πατρίδας μας, επωνύμων και ανωνύμων, ξεχωριστή θέση κατέχει ένα παλικάρι από το Βλάση. Πρόκειται για το Γεώργιο Λυμπερόπουλο του Αποστόλη που είχε γεννηθεί το 1897. Αγωνιστής ζωής, δουλευταράς, ειλικρινής, τίμιος, δίδασκε τους πάντες με τη ζωή του. Τον Ιούνιο του 1917 η πατρίδα τον κάλεσε στην πρώτη γραμμή του πολέμου να την υπηρετήσει. Οι μάχες στο μακεδονικό μέτωπο σκληρές. Στο Σκρά, στη Δοϊράνη, στο Ντομπρόπολιε οι ελληνικές δυνάμεις γράφουν λαμπρές σελίδες δόξας. Δεκαεννέα παλικάρια από το χωριό μας, μεταξύ των οποίων και ο Γεώργιος Λυμπερόπουλος, αγωνίζονται σαν λιοντάρια, άξιοι συνεχιστές των προγόνων τους. Στις πολεμικές αυτές συγκρούσεις ο Γεώργιος Λυμπερόπουλος θα δώσει και την ίδια του τη ζωή.

Σοφίες παπα-Τσάκαλου

«Ο οπλαρχηγός παπα-Τσάκαλος (διατέλεσε ιερέας σε Κοντογόνι, Βλάση, Μηλιώτη και Μαργέλη) ο μακαρίτης, εξόν από την προσφορά του στους αγώνες της Επανάστασης, μαζί με τα ντουφέκια του χωριού του (στις πολιορκίες των μεσσηνιακών κάτρων, Δερβενάκια κ.ά.) ήξερε πολλά πράγματα και τα 'λεγε με ευχάριστες και σοφές κουβέντες: «Άμα πας σ' ένα σπίτι», έλεγε, «και η νοικοκυρά βάλει το μπρίκι να σου φτιάσει καφέ και το ζουλάει συνέχεια κοντά στη φωτιά, να ψηθεί γλήγορα, σήκω να φύγεις, δεν σε θέλουνε. Λένε μέσα τους, να πει τον καφέ και να μας ξεφορτωθεί. Άμα το βάνει μακριά και δεν το ζουλάει, κάτσε, σε θέλουν. Άμα πάλι αγαπάς έναν άνθρωπο, στο σπίτι του μην πολυπάς. Κι αν πολυπάς, μην πολυκάτσεις. Κι αν πολυκάτσεις μην πολυμιλάς». (Από το βιβλίο «Μεσσηνιακή Παράδοση Βίου» του Πάνου Κοσμοπούλου).

Το σχολείο της Πελεκανάδας έχει τη δικιά του ιστορία

Ήταν Μάιος του 1943. Η πατρίδα ζούσε μαύρες μέρες. Βαριά σκλαβιά είχε πλακώσει παντού. Η μπότα του κατακτητή είχε πατήσει την ελευθερία και την ανεξαρτησία μας. Τα γερμανικά στρατεύματα κατοχής πραγματοποιούν επιδρομή στην Πελεκανάδα και στα γύρω χωριά σπέρνοντας τον όλεθρο. Πηγαίνουν, αμέσως, στο δημοτικό σχολείο, στο μικρό φάρο της γνώσης του χωριού και το τυλίγουν στις φλόγες. Ο λόγος ήταν ότι κάποτε σ' αυτό το σχολείο φυλακίστηκαν από Έλληνες αντάρτες τρεις Γερμανοί στρατιώτες που είχαν συλληφθεί στο μπλόκο της Καζάρμας. Κάπως, έτσι, το σχολείο πυρπολήθηκε. Από τότε οι μικροί μαθητές στεγάζονταν σε διάφορα νοικιασμένα σπίτια που κάθε άλλο παρά σχολείο μπορούσε να λειτουργήσει εκεί. Επτά χρόνια αργότερα από τον πυρπολισμό του σχολείου μια μεγάλη αγνή μορφή του χωριού, για τον οποίο έχουμε κάνει σε προηγούμενα φύλλα της εφημερίδας μας ιδιαίτερη αναφορά, ο γιατρός Γεώργιος Αντωνόπουλος δώρισε ένα μεγάλο οικόπεδο στη βόρεια πλευρά του χωριού και εκεί με χρηματοδότηση του κράτους και προσωπική εργασία και των κατοίκων κατασκευάστηκε το σημερινό σχολείο.

Οι Κοντογοναίοι κυνηγοί

«Ο Ζαρκούλιας, ο Καπάτσος και ο Κομπερός ήταν ξακουστοί επαγγελματίες κυνηγοί. Οι μακαρίτες κυνήγαγαν τα μεγάλα αγριμικά. Τα δέρματα της αλουπούς και του κουναβιού, τότε είχαν πέραση. Και γι' αυτό, έφευγαν μέρες και έφταναν ως τα βουνά της Μάλης και ως το ακροθαλάσσι στα «κόκκινα πατερά» στο Γαργαλιάνου. Για το κυνήγι του λαγού, ήταν άλλοι. Αλλά η καταστροφή του, στα βουνά μας ήταν ο Χρονάς, με τις θηλιές και τα σίδερα (δόκανα). Ανήμερα τα Χριστούγεννα μια χρονιά έφερε πέντε. Για τις πέρδικες στο φτερό ήταν μόνο ο Κώστας ο Μπάρκας. Να βαρέσεις λαγό στο χωριό είναι μεγάλο πράμα. Και αν βαρέσεις δυο. Τότε είναι που δεν πατάς στη γη. Από στόμα σε στόμα σε μαθαίνει όλο το χωριό. Και όχι μονάχα αυτό, αλλά και όλες τις λεπτομέρειες. Πόσο μεγάλος είναι, το μέρος που τον σκότωσες, την ώρα, πόσο μακριά τον τουφέκισες, την παρέα και ακόμη και τη μοιρασιά». (Από το βιβλίο «Μεσσηνιακή Παράδοση Βίου» του Πάνου Κοσμοπούλου).

Μιλάνε για το Βλάση και τους Βλασαίους

Η Παναγιώτα Καλκαβούρα-Κωτσοβόλου στην εκδήλωση του Συλλόγου Βλασαίων στην Αθήνα συνέχεια μιλούσε στην κόρη της Αναστασία για το Βλάση και τους Βλασαίους. Εκεί τις «συνέλαβε» ο φωτογραφικός φακός. Ήταν η μέρα που η Παναγιώτα Καλκαβούρα-Κωτσοβόλου συναντήθηκε με πρόσωπα που είχε χρόνια να τα δει και με τα οποία γύρισαν το χρόνο πίσω και θυμήθηκαν περασμένες ευχάριστες στιγμές.

